

opinió | JOAN CATALÀ PLANA President en funcions de l'executiva de CDC a Valls

Intent manipulador. Mentider i deslleial

Joan Català denuncia «l'actitud d'algun militant de filtrar el contingut de l'assemblea a la premsa amb ànim manipulador i fals a fi de crear tensions» i demana als militants de CDC que «es plantegin la seva posició de futur i elegeixin l'opció de futur millor per a Valls»

Davant el seguit d'informacions incertes i algunes sospitosament manipulades, i amb el suport que em dona l'assistència a l'última assemblea de CDC del passat 4 de juliol que vaig presidir com a cap de l'executiva local de Valls, del president de la federació de CDC a les nostres comarques, vull fer un seguit de puntualitzacions a les informacions aparegudes als mitjans de comunicació sobre la mateixa:

A les vuit, hora de la primera convocatòria només érem 7 persones les que ens trobàvem a la sala del bar del Centre de Lectura de Valls. Quan eren les 20 hores i 25 minuts pujàrem a la sala d'actes de l'esmentada societat per iniciar l'assemblea. En feren les fotografies, entre ells el fotògraf del setmanari *El Vallenc*, Marc Lladó, que pot confirmar aquest horari.

Iniciada la sessió i seguint l'únic ordre del dia, vaig agrair l'assistència a l'acte dels assistents i també vaig agrair el suport que m'han donat al llarg de la durada del meu càrrec. Seguidament i amb brevetat vaig indicar la nostra satisfacció davant els resultats electorals municipals en les dues últimes conteses al municipi de Valls. També vaig lloar el primer mandat en què s'acomplí quasi la totalitat del programa electoral de manera satisfactòria, fet que propicià l'èxit en la contesa electoral última. En aquest segon mandat s'havia produït un

Assemblea de militants de CDC al Centre de Lectura de Valls el divendres 4 juliol passat.

pacte de govern entre CiU i el PSC que havia produït sorpresa i reaccions diverses tant en una formació com en l'altra. Vaig dir que són moltes les ocasions que els pactes amb la formació política del PSC acaben passant factura a l'altre partit que ha pactat amb ells, com hem vist en múltiples ocasions i en diverses institucions, i que en canvi al partit socialista no els perjudiquen.

Quan acabava la meua curta exposi-

ció, aproximadament a les 20 hores i quaranta minuts es van incorporar, diversos militants més, en veure que ja estava en les conclusions esmentades, i en atenció a ells, vaig repetir tota la meua exposició anterior per tal que estiguessin assabentats del que s'havia tractat. Entre els que s'incorporaren més tard s'hi trobava el president de la federació de CDC de Tarragona, Sr. Joaquim Nin, que també escoltà la re-

petició del meu petit discurs de comiat. Seguidament, vaig indicar que en la propera sessió assembleària s'elegiria una nova executiva local. Demanava que aquesta fos plural, i d'unitat per fer front als reptes que se'ns presentarien en el futur. També vaig demanar als assistents que pensessin de llavors fins al moment de l'elecció de la nova executiva local, quin era el model de ciutat que volíem i quin era el nostre model de govern i de pactes. Tot seguit el Joaquim Nin, donà validesa a l'assemblea convocada, indicant que els estatuts de CDC indiquen la celebració d'una assemblea en el moment d'acabar el mandat per fer el balanç conseqüent i fer el comiat de l'executiva sortint.

Més d'una dotzena de militants intervingueren seguidament i hi hagué manifestacions respecte als pactes de l'Ajuntament, amb diferents valoracions, de models de ciutat i de petició d'unitat i consens per a la futura elecció de la nova executiva local.

Davant l'actitud d'algun militant de filtrar el contingut de l'assemblea a la premsa amb ànim manipulador i fals a fi de crear tensions, interpreto que aquesta persona i alguna més no estan per una acció conjunta dins el partit ni de Valls, sinó únicament per la seva opció personal. Per aquest motiu demano a la militància del partit, que es plantegi la seva posició de futur i elegeixi l'opció que consideri millor per a Valls.

el divà al pati | JOAN GIBERT

Adults adulterats

Jacques Lacan, el prestigiós psicoanalista francès, en el seu text *La família*, escrit l'any 1936, ja vaticinava els efectes en cadena que produiria, en totes les instàncies socials, la decadència de la *imago* paterna. El temps li ha donat la raó, al cap i a la fi, un dels canvis més notables de l'època que estem travessant és el que fa referència a les relacions familiars. Avui en dia l'autoritat ja no es nodreix de la tradició ni de l'experiència i s'ha obert una escletxa entre generacions. Aquest fet provoca que els joves ens adrecin els seus interrogants i les seves angoixes.

Els adults, que Lacan anomenava irònicament «els adulterats», som convocats a respondre. Com orientar-nos sense un manual d'instruccions? A partir d'aquesta pregunta la col·lega Vilma Coccoz va abordar els canvis operats en les relacions entre els pares i els adolescents d'avui, uns canvis que ara us intento transmetre.

D'entrada, per a intentar comprendre les relacions entre pares i adolescents, no podem obviar que estem immersos en una mutació de la civilització que incideix en la subjectivitat d'època; dit d'una altra manera, els canvis operats afecten indistintament joves i adults, ningú se'n deslliura. En qualsevol cas és curiós constatar com, tot just a l'era del GPS, els adults anem més desorientats que mai a l'hora d'entomar les relacions

El pintor britànic Lucien Freud era nét de Sigmund Freud, pare de la psicoanàlisi.

amb els adolescents. A falta d'un Global Positioning System eficaç, no ens queda cap més remei que recórrer a l'anàlisi de la situació i a les pròpies preguntes per mirar d'orientar-nos. Anem a pams. Al cap i a la fi, fins a esdevenir adults, tots hem estat infants, púbers i adolescents. Us convido a fer un exercici de memòria, a recordar. Per més lluny que us quedi convindreu que, en el trànsit d'infant a

adolescent, els obstacles principals fan acte de presència a la pubertat. Per què? Per l'emergència de la pulsio, per l'encontre amb allò real de l'altre sexe, per la necessitat de trobar i sostenir la pròpia identitat sexual. Tot això, que es presenta d'una manera particular per a cadascú, esdevé un lent procés en el qual es tracta de conquerir un estil de vida propi, una manera de dir i de fer diferenciada dels altres. Durant aquest lent procés les dificultats apareixen, avui, associades a la caiguda de l'interès pel saber i als canvis operats en la subjectivitat. Tanmateix això esdevé enmig de l'època de declivi de la funció del pare i quan proliferen i es multipliquen noves figures paternes sorgides de relacions derivades de divorcis, separacions i encontres amb tècniques de reproducció assistida que, de bracet amb la ciència, han revolucionat les modalitats de parentesc. Tot plegat afegeix un plus de dificultat a la complicada tasca adolescent de trobar un lloc i una identitat.

Recordem, encara que només sigui de passada, la problemàtica relació de l'adolescent amb la imatge, la dificultat per a trobar un llenguatge que els permeti sentir que formen part d'un grup, la impossibilitat de posar paraules a allò que els angoixa. És per això que en aquesta edat no és estrany trobar-nos amb fugues –joves que surten corrent–, amb intents de suïcidi –una manera més

radical de fugir–, amb el consum de drogues –una manera de defugir el malestar–. A aquestes manifestacions simptomàtiques hi podríem afegir l'anorèxia i la bulímia, el consum forassenyat d'alcohol, la hiperactivitat, múltiples addiccions i un llarg etcètera de conductes de risc.

Em sembla, però, que no es tracta de fer una llista exhaustiva sinó, més aviat, de comprendre allò que hi ha en joc. Vilma Coccoz, en el decurs de la seva intervenció, va convidar-nos a pensar aquestes conductes adolescents com l'intent que fan per a sortir del malestar que els aclapara. Estarem d'acord que aquesta no és la millor manera de solucionar els problemes; encara que el fet de pensar-ho des d'aquesta òptica ens permet aproximar-nos d'una altra manera als seus patiments i angoixes. Arribats a aquest punt tornem als adults adulterats del títol. Per què adulterats? Potser perquè, en oblidar com de difícil i traumàtic aquest procés va ser per a nosaltres, tendim a pensar que tot plegat són bajanades i a despatxar-ho amb un ja els hi passarà. Entendre que aquestes conductes adolescents que tant ens incomoden són un intent per a deixar endarrerir els malestares, ens pot ajudar a veure-ho amb més bons ulls.

